

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι είκοστόν μετρούντες χρόνον
έδρεύομεν στήν γήν τῶν Παρθενώνων

Χίλια κι'ενηκόσα τέσσερα και δέκα,
τούς έχθρους, Πατρίδα, κτύπα και πελέκα.

Είκοσιέξη μηνός'Απρίλη,
νέους θριάμβους σκαρόν'ή Πύλη.

Ποῦντος χίλια και διακόσα κι'ενενήντα σὺν ὀκτώ,
έξοντώσεως νῆς Θράκης πανηγύρι τραντακτό.

Γιὰ τὸν Κάϊζερ χοροὺς
νεανίδων λιγερόες.

Π.—Μοῦ φαίνεσαι χαρούμενος...τί τάχα νὰ συμβαίνει;
Φ.—Δὲν τᾶμαθες;

Π.— Δὲν τᾶμαθα, κἀρα μπουμπουνισμένη.

Φ.—'Εκ τῆς Κερκύρας ἔρχομαι μὲ νάζια, μὲ τσακί-
σματα,
κι'ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα σᾶς φέρνω χαιρετίσματα.

Π.—Μὰ γιατί'πῆγες'στοὺς Κορφοὺς;

Φ.— Γιὰ νὰ διασκεδάσω,
κι'ἀνασκαφᾶς, βρὲ Περικλῆ, σπουδαίως νὰ σπουδάσω.

Π.—Εἶδες τὸν Κόντε, Φασουλῆ;

Φ.— Τὸν εἶδα, Περικλέτο,

ὁ Κάϊζερ'στὸ γεῦμα του τὸν'κάλεσε κι'έφετο.

Γνωρίζεις πῶς ὁ Κάϊζερ τὸν ἐκτιμᾷ πολὺ,
γιὰ τοῦτο και σὲ γεύματα συχνάκις τὸν καλεῖ.

Τὸ πάγκαλον'Αχιλλεῖον ἐλάμπρυν'εὐωχία
τιμῆς ἰδιαιτέρας,
καὶ τρώγοντας'μιλούσανε γιὰ τὴν μονομαχία
ἐκείνης τῆς ἡμέρας.

Π.— Ποιὰν μοῦ λὲς, σαχλοειδῆ;

Φ.— Ὡμιλοῦσαν δηλαδὴ
περὶ τῆς μονομαχίας Θεοτόκη-Ζαβιτσάνου,
ποῦχε γίνε'στὰ Σεπόλγια τῆς κλεινῆς Ἰσοτεφάνου.

Λοιπὸν'πῆγα'στοὺς Κορφοὺς μ'ἓνα πλῆθος νεανίδων
καὶ μαζὶ μὲ τὸ γνωστὸν Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων,
ὁποῦ'πῆγε νὰ χορέψῃ τοὺς χοροὺς τοὺς ἐγχωρίους
'μπρὸς'στὸν Κάϊζερ τὸν πάνυ κι'ἄλλους ὑψηλοὺς κυρίους.

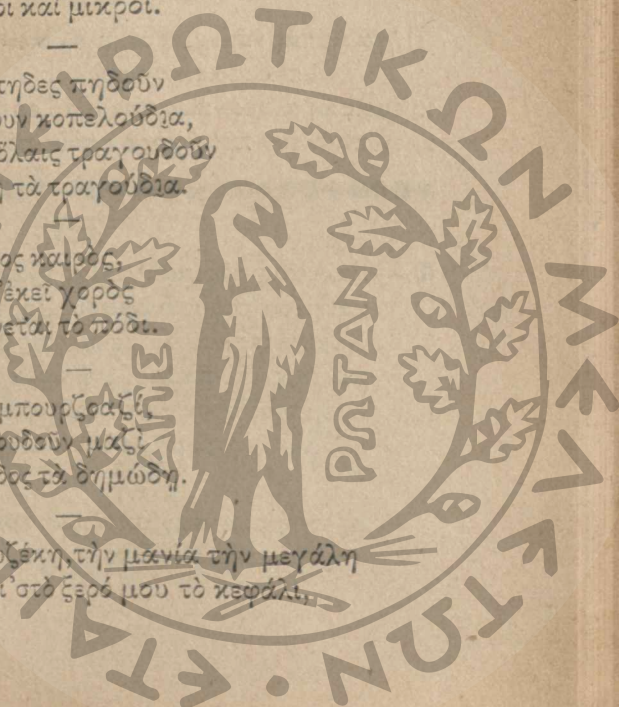
Ἐέρεις τοὺτους τοὺς καιροὺς
πῶς σπουδάζουν, βρὲ μπεκρῆ,
τοὺς δικούς μας τοὺς χοροὺς
καὶ μεγάλοι καὶ μικροί.

Καὶ λεβέντηδες πηδῶν
καὶ χορεύουν κοπελοῦδια,
κι'ὄλοι κι'ὄλας τραγουδοῦν
τὰ δημῶδη τὰ τραγούδια.

Τὶ περίεργος καιρὸς,
ἀπ'ἐδῶ κι'ἐκεῖ χοροὺς
καὶ φτερόνεται τὸ πόδι.

Φιφτωτοῦ μπουρζαζέ,
ὄλοι τραγουδοῦν μᾶζι,
τῆς Ἑλλάδος τὰ δημῶδη.

Τούτῃ βλέπωντας, ξευδέκη, τὴν μανία τὴν μεγάλη
ἔκανα σπουδαία σκέψι'στὸ ξερό μου τὸ κεφάλι.

κι' ἀπεφάσισα κι' ἐγὼ νᾶθ' ἔγω πιά' στὰ τρυφερότατα,
κι' ἄψε σβύσε' στοὺς Κορφοὺς ἐτρέξα μετὰ τὰ κορίτσια.

Π. — Στὸς χοροὺς ὅλοταχὼς
τρέχουν νειάτα ζηλεμένα...
Γιατὶ πῆγες μοναχὸς
καὶ δὲν τῶπες καὶ σ' ἐμένα;

Φ. — Τὸν κακὸ σου τὸν καιρό...
σὺ δὲν ἔχεις γιὰ χορὸ
λιγερὴ κορμωστασιά,
κι' εἶσαι μιά συχασιά.

Π. — Γιατὶ βρίζεις κυνικῶς;
Φ. — Τὸν κακὸ ψυχρό σου φλόρο,
πῶς μαζί μου νὰ σὲ πάρω,
ποῦσαι παραλυτικὸς;

Πῶς καὶ σὺ θὰ λάβῃς μέρος
σὲ χοροὺς καὶ πανηγύρεις,
ἀφοῦ δὲν μ' ἔμπορῃς σὰν γέρος
τὰ ποδάκια σου νὰ σῶρῃς;

Μήτε κῶμοι καὶ θαλίαι
δὲν ταιριάζουνε, γελῶτε,
γιὰ τὴν ἡλικία σου
καὶ γιὰ τὴν βλακεία σου.

Π. — Πῶς δὲν τῶπες καὶ σ' ἐμένα;

Φ. — Τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι.

Π. — Πῶς ἐπῆγες μοναχὸς σου, λεβεντόκορμε Γαζή;
πῶς τοῦλάχιστον δὲν βλέπεις τὸν Πρωθυπουργὸ Δευτέρη,
ποῦ σὲ κάθε μέρος πάει μετὰ τὸν Κλέαρχο μαζί;

Πῶς μ' ἀφίνεις μοναχὸ μου καὶ μετὰ κανεὶς νὰ λυπᾶμαι;

Φ. — Μίλλ' παρντόν, βρὲ Περικλέτο,
κι' ἂν ἐπῆγα μόνος φέτο,
μὰ τοῦ χρόνου βεβαιώσου πῶς κι' οἱ δὲο μαζί θὰ πάμε.

Ἦγ' ἔγω μετὰς νεάνιδας κι' ἐγὼ σὰν νεανίας
τῆς νέας κοινωνίας,
κι' ἐμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες τὸν Κάϊζερ ὕμνησωμεν
κι' ἐνώπιόν του πρὸς χορὸν τοὺς πόδας μας κινήσωμεν.

Β'.

Φ. — Γαλέταις παξιμάδια μᾶς τρατάρανε,
καὶ μέσα στοὺς Κορφοὺς μᾶς ἐβαρδιάρανε.
Κορφιάτες καὶ Κορφιάτισσες ἀνοίγανε
πόρταις καὶ παραθύρια πέρα πέρα,
κι' ἐμπρὸς τὸν Αὐτοκράτορα μᾶς πῆγανε,
κι' Ἑλληνιστὶ μᾶς εἶπε καλὴμέρα.

Κι' ἐγὼ σὰν νεανίσκος, βρὲ κολλήγα,
μαζί μετὰς νεάνιδας ἐπῆγα.

Μοῦ φέρεσαν εὐζώνου φουστάνελα
κι' ἐγίνηκα καδράκι, τζόγια, τρέλλα.

Μ' ἔκαναν εὐζωνάκι λιγερὸ
καὶ μ' ἔβαλαν κι' ἐμένα' στὸ χορὸ.
Μὲ τέτοια ζηλεμένη φορεσιά,
ἐδειχνα χορευτοῦ κορμωστασιά,
κι' ἔτσι κι' ἄλλοιὼς ἐλύγισα τὴ μέση μου,
κι' ἐπέφτε πότε πότε καὶ τὸ φέσι μου.

Ἐχόρευαν τριγύρω λιγερὰ,
κορίτσια σὰν τὰ κρύα τὰ νερά,
ἐχόρευαν μ' ἐκείνα πετακταῖς
καὶ κάμπουσας κυρίαις διαλεκταῖς.

Ἐπιτυχία σήμερα καὶ πάλι,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ, κεφάλ' ἀφ' ἀκροῦ,
τὴν Ἡπειρο τὴν ἐβλεπ' ἀντικρὺ,
καὶ μ' ὄρεξε πηδούσα πιδὲ μεγάλη.

Κι' εἶπα' στὸν Αὐτοκράτορα γλυκὰ
τραγοῦδια τοῦ χοροῦ δημοτικὰ,
τραγοῦδια τοῦ χοροῦ μετὰ νέο τόνο,
τραγοῦδια μετὰ παράπον' οὐ καὶ πόνο.

Ἡπειρος πολυστέφανη προβάλλει,
Ἡπειρος ἀλυσσώδετη σὰν πρῶτα,
καὶ μέσα' στοῦ χοροῦ τὴν παραζάλη
θυμοῦμαι τῶν Δυνάμεων τὴν νότα.

Ὁ Κάϊζερ, ἐφώνηξε ξανά,
κύτταξε τῆς Ἡπειροῦ τὰ βουνά,
καὶ καλλιτεχνικῶς ἐνθουσιάζου
μ' ἐμᾶς, ὅπου χορεύομε' μπροστὰ σου.

Τῶν Γερμανῶν Κορῶνα λαμπερή,
χαρὰ σου κι' εὐχαρίστησις μεγάλη
ἄς γίνον' οἱ δικοί μας οἱ χοροί,
καὶ χόρεψε μ' ἐμᾶς τὸν Πεντοζάλη.

Θαύμασε τῶν χορῶν μας τὰ σκιρτήματα,
θαύμασε τὰ λεβέντικα κουνήματα,
κι' ἀγρίεψε σὲ γῦπας καὶ σὲ γλάρους,
συμμάζεψε λιγὰκι τοὺς Μαχαίρους,
καὶ τὸ σιχαμερὸ τὸ μακαροῦνι,
ὅπου μᾶς παραμπήκε' στὸ ρουθόνι.

Ἀκουσε Σὺ τὸ δίκημο μας, λύσε τὸ κάθε δίλημμα,
καὶ τότε νὰ πηδήσω
καὶ νὰ σοῦ τραγουδήσω
τὴν Καλαματιανοῦλα μας καὶ τὸ νεραντζοφίλημα.

Ρίξε καὶ μιά σου ματιὰ
Κορῶνα δοξασμένη,
σ' ἐκείνη τὴν Ἀρθαντιὰ
τὴν πολυχρονεμένη,

καὶ τότε νὰ σοῦ πῶ γι' αὐτὴν χορὸν μεγάλου μέλους:
τὸ φόρεμά της — Ρίνα μου,
νὰ ζήσης πάπια χήνα μου,
πολλοὶ ραφτάδες τῶρα φταν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος.

Κύτταξε καὶ' στὰ νησιά
πόση φουσκοθαλασσιά,
ἴπες μας καὶ γιὰ τοῦτα,
νὰ βαρέσωμε λαγοῦτα,
καὶ νὰ σκούζωμε μ' ὠμορφαις Χιωτοπούλαις,
κάτω' στὸ γιὰλδ, κοντή,
νεραντζούλα φουντωτή,
πλύνουν Χιώτισσες, πλύνουν παπαδοπούλαις.

Τέτοια ποῦ λές' τραγοῦδησα τραγοῦδια μας γνωστὰ
στὸν Κάϊζερ' μπροστὰ,
κι' ἔφαψα βλέπω' στὸ χορὸ
τὸν Βενιζέλο λιγερὸ.

Π. — Μὰ πῶς ἐσὺ' στὴν Κέρκυρα τὸν εἶδες, νεανία;
αὐτὸς γυρίζει κατ' αὐτὰς μὲς' στὴ Μακεδονία,
καὶ γιὰ τοὺς τόσους πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς γυρεύει
προσωρινὸ κονάκι...

Φ. — Ἐν τούτοις' μπρὸς' τὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα νὰ χορεύῃ
μετὰ τὸν Μαριαντωνάκη.

Π. — Θάκανε λάθος φαίνεται, κουφάρι γηραλέο.

Φ. — Τὸν εἶδα μετὰ τὰ μάτια μου, τὸν εἶδα, βρὲ, σοῦ λέω.

(Νοερῶς κι' ὁ Περικλέτος εἰς τὴν Κέρκυρα πετᾷ
καὶ χορὸ τοῦ Βενιζέλου' μπρὸς' τὸν Κάϊζερ κυττά.)

**Νάσου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς
μετὰ τὸν Κλέαρχο γοργός.**

(Καὶ μερικὰ
δημοτικά.)

Βεν. — Γεῖά σας χαρὰ σας χειμαδιά, γεῖά σας χαρὰ σας
[κάμποι,
κι' ἂν πέφτη χιόνι' στὰ βουνά, γιὰ σᾶς ἡμέρα λάμπει.

Κι' ἂν τὰ δένδρα σας' μάδησαν' χλόησαν τὰ λειβάδια
κι' ἀπὸ τὴν Θράκη πρόσφυγες μᾶς ἐρχονται κοπάδια.
Γεῖά σου καὶ σὺ τὸ φτωχικὸ τῆς ἐρημιᾶς καλὸ δι,
νᾶξερες τώρα τι χαραῖς ἡ μαύρη σκέπη κρύβει.
Γεῖά σου καὶ σὺ, παλὴδ' μαντρί, ποῦ κοπανᾷς ἄερα,
κι' ἐμπρὸς' τὸν Κάϊζερ πηδᾷς καὶ παίζεις τὴν φλογέρα.

(Ὑπόμνημα πηδητικὸν
κι' ὀλίγον εἰδυλλιακόν)

Ἀς' ποῦμ' ἐμπρὸς' τὸν Κάϊσαρ καὶ τοῦτο μας κι'
[ἐκείνο...
ἐγὼ τοὺς κάμπους δὲν βαστῶ, ζεστό νερὸ δὲν πίνω.
Ἐδῶ τρυγόνες δὲν λαλοῦν κι' οἱ κοῦκοι δὲν τὸ λένε,
μόνο χιλιάδες πρόσφυγες μοιρολογοῦν καὶ κλαῖνε.

Ἐδῶ φλογέρα δὲν ἀκούς, πρὸβατα δὲν βελάζουν,
μόνο πολλοὶ καλότυχοι, ποῦλθαν ἀπὸ τὴν Θράκη,
χαρούμενοι καὶ πίσω μας κι' ἐμπρὸς' μᾶς ἀλαλάζουν
πῶς νοιώθουν μέσα των κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ χορὸ μεράκι.

Ἀχ! ὁ Τοῦρκος τὸ σκυλὶ
μᾶς ἐπῆκρνε πολὺ,
κι' ὁλοένα καὶ κορώνει,
μὲ συνθήκαις δὲν ἰδρώνει.

Πρῶτα τῶκοψε κουμποῦρι,
ἀλλὰ τῶρα ποῦρι ποῦρι
ἔχει κούτελο καὶ μούρη.

Ἀγαπημένε Κάϊζερ, κι' ἂν μέσα' στὸ Παλάτι
ξαναφύγῃς σήμερα τὸν Κόντε τὸν Κορφιότη,
ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν θὰ πῶ παράπον' οὐ κανένα...
πόσοι καὶ ποιοὶ δὲν κᾶλεσαν σὲ γεύματα κι' ἐμένα.

Κι' ἐγὼ μετὰ πρῶτους ἔφαγα, κι' ἐγὼ μετὰ πρῶτους ἤπια,
κι' εἰδεῖα σ' ὅλους αἱ θὰ πῶν πολιτικὰ τερτίπια,
κι' ἐχόρτασα κι' ἐπρήστηκα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω,
κι' ἀπὸ τραπέζια μπουκίτισα καὶ θέλω ν' ἀνασάνω.

Φουκτόνω τῆς ἐληῆς κλαδί,
μὰ θέλω καὶ κανόνι,
ἐγῶμαι τῆς πυγμῆς παιδί
καὶ τῆς φωτιάς ἐγγόνι.

Ἔχω χαμόγελο γλυκό,
ὅπου κι' ἐχθροὺς πολλοὺς τραβᾷ
καὶ μ' ἀγαποῦν περίσσια.

Ἔχω καὶ τέτοιο ροιζικό,
ποῦ κάνει κι' ὅλα τὰ στραβά
γιὰ μὲ νὰ βγαίνουν ἴσια.

Δὲν μὲ σκιάζει τρικυμία
καὶ τὰ δόντια σ' ὅλους τρίζω,
μᾶχω καὶ γαλαντομία,
ποῦ μὲ κάνει νὰ χαρίζω.

Ἦς τῆς εἰρήνης τὸν καιρό,
ποῦ μοῦ λένε σύρε κι' ἔλα,
μὴ μὲ βράκα προχωρῶ,
μὴ μ' εὐζώνου φουστανέλα.

Κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή
μᾶς ἐπύκρνε πολύ,
κι' αὐτὸς τώρα ποῦρι ποῦρι
μᾶς ἐγίνηκε τσιμποῦρι.

Ἄστε τον νὰ λέγῃ τέτοια,
μὴ τὰ λόγια του ψηφᾶτε,
καὶ στὰ πέντε Βιλαέτια
στρώσετε, παιδιὰ, νὰ φᾶτε.

Δὲν ψηφῶ καμμιά φοδέρα,
ἔξω σακαράκα μου,
κι' ὅλους τώρα πέρα πέρα
γράφτε τους στὴ βράκα μου.

Δὲν μᾶς μέλει κι' ἂν γυρεύουν
νὰ μᾶς βγάλουνε δουλειαίς,
ἄς μὴν παύουν νὰ χορεύουν
μέρα νύκτα κοπελῆς.

Ποῦρι ποῦρι ποῦρι ποῦρι,
θὰ τοὺς σπάσωμε τὴ μούρη.

Σχόλια τῶν δρὸ ξυλίνων καὶ χορευτικῶν Ἑλλήνων.

Φ. — Γιὰ κύτταξ' ἐθνικοὺς χοροὺς σὲ ξέραις καὶ πελάγη.

Π. — Μοῦ λένε πῶς ὁ Κάιζερ μὲ τούτους ἐξεπλάγη.

Φ. — Λένε πῶς ἀνεχώρησε κατενθουσιασμένος.

Π. — Ἐνθουσιάζει κάποτε καὶ τοῦ χοροῦ τὸ μένος.

Φ. — Τῆς δρὸ μου τῆς ἀρίδες ξένοιαστος θὰ τεντώσω...
ὁ Κάιζερ σκιρτᾷ, καὶ λένε, στοκοφίσι,
ὅτι μὲ τοὺς χοροὺς μας ἐνθουσιάσθη τόσο,
ποῦ πιθανὸν σ' ἐμᾶς τὴν Ἠπειρο ν' ἀφήσῃ,
κι' ἐγιναν παραστάσεις, καθὼς κι' ἐγὼ μανθάνω,
ὅτὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας καὶ ὅτὸν Σάν-Τζουλιάνο.

Τι θὰ μᾶς κάνουν карабиὼν νέαις παραγγελίαις;
καὶ τί τὰ θέλεις τάρματα καὶ τῆς ὑπεροπλῆς;
Ὅλοι θ' ἀναγνωρίσουνε τὰ δίκαιά μας, βῆδι,
μὲ τοὺς χοροὺς μας μοναχὰ κι' ἐκείνα τὰ δημῶδη.

Κι' ἂν καμμιά χάρι κάποτε θελήσῃς νὰ γυρέψῃς
ἐμπρὸς ὅτὸν Αὐτοκράτορα νὰ πᾶς καὶ νὰ χορέψῃς
Μὲ μίαν στάσιν χορευτοῦ λεβεντοκόρμου στάσου,
κι' ἂν δῇς πῶς παραδλέπονται τὰ δικαιώματά σου,
βλαστήμα με, βρὲ Περικλῆ, καὶ βρόντα τάρματά σου.

Ἐμπρὸς ὅτὸν Κάιζερ πετῶ,
θαυμαστὴν ἐνθουσιῶδη,
καὶ τὸ δίκημο μας ζητῶ
μὲ χοροὺς καὶ μὲ δημῶδη.

Καὶ τοῦ λέω, τραγογένη,
τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγέني
κι' ὅ, τι σοῦπαμε νὰ γένῃ.

Κι' ἂν μᾶς βρίζουν κυνικῶς τῆς Σταμποῦλ καθάρματα,
μὰ χορεύω τραλαρό
καὶ τὸν Χιώτικο χορό,
κι' ὠχονοὺς, διαδόντρου γυιοί, φέρτεν τὰ σιμάρματα.

Π. — Φεύγεις φεύγεις, Αὐτοκράτορ... κατευόδιο σου καλό,
γάλα νᾶδρης τὸν γιολό.

Μὴν ξεχάνῃς τῶν χαρίτων τὴν πηγὴν, ποῦ δὲν στεირεῖ,
καὶ ξυπνὸς καὶ σὺν κοιμᾶσαι
τοὺς χοροὺς μας νὰ θυμᾶσαι,
καὶ τὸν Καγκελάρῳ σου μάθε τον νὰ τοὺς χορεύῃ.

Ἡ καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελῆς.

Εἰς τοῦ Παρνασσοῦ τὴν σάλα μίαν πρώτης ἑσπερίδας
αὐριον Κυριακὴν, ἐκπράττεται τοῦτέστι
ἡ κλεινὴ τοῦ Λαζαρίδου πεντηκονταετηρίδας,
προσφιλὸς ἡθοποιῶν, ποῦ πολλὰ κι' αὐτὸς ὑπέστη.